

Kjære alle Vivil-venner. Tiden er kommet for å oppsummere litt fra året som har gått, feire jul, og deretter rette blikket fremover mot nok et Vivil-år.

De av dere som har lest julebrevet mitt tidligere kjenner til mine tanker om idrettsglede for våre medlemmer, og om det å få til noe - mestre.

Jeg er heldig som får lov til å jobbe med og for Vivil IL. Med og for dere. Både familiene rundt våre medlemmer, og medlemmene selv - og en hel del mennesker som ikke er familie, men som bidrar likevel. Det er fantastisk flott.

I år vil jeg droppe oppsummeringen av aktivitetene våre, og heller dele noen tanker med dere om det vi driver med i Vivil idrettslag. Det siste året er likevel så godt formidlet i bilder og film ☺

Vivil hadde jubileum i år. Vi er 40 år gamle, og det er vi stolte av. Det er menneskene som tilhører organisasjonen - både medlemmer og frivillige, som sørger for at vi fortsatt er en faktor å regne med i idretts-Bærum, og nasjonalt som arrangør av Vivil-Lekene.

Her på Vivil-kontoret får jeg av og til besøk. Oftest kommer Pål Heidang innom. Det blir gjerne en gang eller to i uka. Pål har vært med fra starten, og funnet faste holdepunkter i tilværelsen hos oss. Det er ikke alt Pål vil være med på. Han liker ikke fest og moro. Det blir for mye greier å forholde seg til. Men han elsker derimot fotball, han spiller på Dissimilis, og han synes det er veldig moro å prate om treningen som har vært, og de kommende viktige kampene for Vivil - og for Stabæk, såklart. Jeg får ofte rapport fredag morgen om hvordan det gikk på torsdagstreningen i fotballgruppen. Pål mener gjerne at han har scoret to mål, og han forteller entusiastisk om hvor skuddene ble plassert. En sjelden gang synes han at han har scoret 11 mål, og da faller jeg nesten av stolen, og må rope i vantro. Det synes Pål er fantastisk morsomt, og han ler høyløyt og har det godt.

Jeg synes at Pål er en flott representant for hva Vivil kan bety for våre medlemmer. Det rører meg dypt å se den forventningen og gleden som han har når vi tuller og spøker litt om hvem som er best i fotball (jeg mangler dessverre balltalent, og kommer til kort mot Påls gjentatte scoringer).

Pål er en representant for en gruppe medlemmer som hadde mesteparten av sin aktivitet sentrert rundt Haug skole tidlig i livet, og etter hvert Vivil IL på fritiden. Det første fulle driftsåret til Vivil IL ble det rekruttert 44 aktive medlemmer samt 64 støttemedlemmer som sto for driften av laget. Det ble opprettet tre tilbud: Håndball, fotball og en barnegruppe. Flere av våre voksne medlemmer som fremdeles er aktive på den ene eller den andre måten ble rekruttert inn i Vivil i løpet av de første årene etter at laget ble stiftet. Det synes jeg sier veldig mye om hvilken innvirkning Vivil IL har hatt på livet til disse menneskene. Jeg føler det som et stort ansvar og et stort privilegium å sørge for at disse mulighetene fremdeles finnes for de oppvoksende generasjonene av mennesker som er litt annerledes her i vårt område av landet.

Hver idrettsgruppe i Vivil IL blir drevet av frivillige administratorer som tar på seg ansvar for å drive gruppen et par år av gangen. Noen av disse har hatt ansvar for sin gruppe i maaange år!!! Noen av våre instruktører er også frivillige. Disse frivillige er de virkelige heltene i Vivil-administrasjonen. De klarer å skape et miljø i treningsgruppen som det er godt å komme til, som inspirerer til bevegelse og konkurranse med seg selv og andre for våre medlemmer. Dette er

ikke like lett som det høres ut. Jeg vil tørre å påstå at våre medlemmer har svært forskjellige personligheter, behov og ønsker. Likevel føler de seg inkludert, sett og verdsatt når de kommer på Vivil-trening. Jeg vet ikke helt hva jeg skal si for å formidle min beundring for denne bragden.. Et stort BRAVO!! må jeg i alle fall prøve meg på. Meget godt gjort folkens!

Mitt håp og ønske er at denne aktiviteten fortsetter slik at Vivil IL kan være med på reisen videre i våre medlemmers liv og levnet. Dere inspirerer meg hver dag til å drive med mine egne arbeidsoppgaver for organisasjonen. Mange av dere snakker jeg sjelden eller aldri med, men vissheten om det dere gjør der ute i hverdagen for våre medlemmer er med på å inspirere og motivere meg til å forsøke å gi det som jeg også kan gi. Det er godt å kjenne at så mange ønsker å trekke i samme retning når jeg sitter på kontoret med papirer rundt meg og skal få tingene i hop.

Jeg kjenner at det siste avsnittet jeg skrev nå også egentlig var en bønn til alle dere foreldre som representerer «den yngre garde». Dette er jo et vidt begrep i Vivil-sammenheng. Våre unge idrettsgrupper har typiske deltakere fra 10-års-alder opp til noen og tretti år. Med deres hjelp vil disse medlemmene få supre opplevelser i Vivil IL i hele sitt

voksne liv. Dette krever mye av dere - og det er med stor ydmykhet at jeg ber dere om hjelp. Jeg har ikke selv et utviklingshemmet barn, og kan ikke egentlig sette meg inn i følelsen av at et eget barn kanskje aldri blir helt selvhjulpet. Mine barn er 8, 10 og 13 år, og de fungerer alle ganske bra innenfor det vi kaller for «normalen». Om noen år vil de bli voksne, og jeg skal se på at de skaper sine egne liv, og blir uavhengige av hjelp fra meg. Jeg gruer meg egentlig, samtidig som jeg gleder meg. Jeg har tatt meg selv i det noen ganger - å være litt misunnelig på en del av dere foreldrene i Vivil som får lov til å beholde barnet sitt hele livet, selv om jeg vet at det er en absurd tankegang. Mange historier fra dere har gitt meg kunnskap om en hverdag som krever stort mot og enorm styrke å komme seg gjennom.

Det jeg ville frem til var nok det følgende - vi har sammen en mulighet for å skape noe godt for Vivils medlemmer. En tilhørighet, en berikelse, et fast holdepunkt i tilværelsen, bedre helse, mer gøy og KVALITETSINNHold i livet deres. Ting som er en selvfølge for de fleste unge mennesker her i Norge hvor vi realiserer oss selv som aldri før, men som ikke er en selvfølge hvis man ikke klarer å passe inn i velferdsstatens velmente tilbud.

I kveld hadde ski- og friidrettsgruppa juleavslutning. De har en tradisjon gjennom mange år der de går tur fra Jorbru og opp til en gapahuk men flott utsikt over Bærum. Dette er en gruppe med voksne utøvere. Den eldste heter Tom og er 61 år, den yngste heter Martin og er 36 år. Det er seks medlemmer som fremdeles er registrert i denne gruppen. De kjenner hverandre svært godt igjennom mange år, og møtes på tirsdagene for å gå på ski om vinteren og jogge om sommeren. På juleavslutningen blir familiene invitert med til hyggelig førjulsstemning, og jeg blir også invitert med hver gang. Jeg har vanligvis mer enn nok med å ivareta mine familiære forpliktelser på denne tiden, og har til dags dato ikke vært med dem på deres juleavslutning - men jeg setter svært stor pris på å bli inkludert. Jeg tror og håper at mange av oss som jobber i og med Vivil også kjenner personlig glede av det miljøet som vi er en del av, slik som jeg nå forsøkte å fortelle at jeg gjør. Et miljø der alle blir inkludert, et miljø der man kan være sånn som man er, et miljø som er trygt og åpent, et entusiastisk miljø med stor takhøyde og toleranse.

Jeg kjenner på dette hver gang vi skal ha en felles fest for våre utøvere, og jeg må opp på scenen for å snakke eller (i verste fall) synge. Jeg er egentlig svært ukomfortabel med en sånn type rolle, men dere mennesker i Vivil som representerer dette miljøet jeg akkurat beskrev gjør det mulig for meg å gjennomføre - å være noe for våre utøvere. Det setter jeg enorm pris på å få lov til.

Et eldre ektepar som mange av dere kjenner godt; May og Roar Bøhren - har jobbet i og for Vivil i mange år. Jeg setter meg av og til ned og snakker med Roar når han er på Dissimilis-huset. Det gjør inntrykk å være sammen med sånne mennesker som synes at det er den mest naturlige ting i verden å engasjere seg i «denne hjelpebransjen», som Roar pleier å kalle det. Roar og May har lagt ned ufattelig mange timers arbeid både i Vivil og i Dissimilis-organisasjonen. Roar har skral helse, med bekhterev, dårlige bein og gåstol, men krøker seg opp på Dissimilis og steker vafler. Jeg tror at han er glad for det. Musikkinstruktørene som er ansatt i kompetansesenteret tar seg av ham når May ikke har tid, og han kjenner alle nede i kaféen. Den heter Roars Kafé.. Slike mennesker vokser ikke på trær - og vi andre med litt mindre kapasitet enn disse to må sørge for å gjøre det vi

klarer, og løfte i flokk slik at vi også kan få del i den gleden det er å kunne være tilstede for vårt fantastiske mangfold av mennesker som er oppriktig glade for vårt engasjement.

...Ja - da bør jeg vel komme meg litt ned på jorden igjen og huske på å ønske dere alle en god jul, og takke for året som har gått.. Jeg har jobbet i Vivil IL i fire år nå. Det siste året har skilt seg lite fra 2017. Økonomien i klubben er stabilisert, folk yter sin skjerv - jeg har blitt mer dreven på alle arrangementene jeg skal få i stand. Jeg er litt ekstra stolt av Vinter-Vivil 2018 - som langrennsløper og utendørsmenneske synes jeg denne dagen var en suksess av de sjeldne - på tross av at en delegasjon av de mest durkdrevne 10 km-løperne gikk seg vill i skogen. Funksjonærene blir mer tilstede til neste år kan jeg love!!

Med dette vil jeg takk dere alle for året som har gått. Mitt ønske for neste år er mer idrettsglede for våre medlemmer, og mer glede også for dere som gjør dette mulig.

Jeg håper du kan motta min mest ydmyke takk fordi jeg får lov til å være med på denne unike reisen som Vivil har skapt.

God jul og godt nytt år!!

Mange juleklemmer fra Vivil-sjefen.

